

Izhaja

vsak petek z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankujejo in pošljajo uredništvu lista »Mir« v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osební pogovor od 10. do 11. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

Dopisom je treba za odgovor priležiti poštne znamke.

MIR

Glasiló koroških Slovencev

Velja

za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno pod napisom:

Upravištvu lista »Mir« v Celovec,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Za inserate se plačuje po 20 vta. od garnod-vrate vsakekrat.

Leto XXXIII.

Celovec, 11. julija 1914.

Št. 27.

Koroški Slovenci in novi škof.

Zadnjo soboto se je poslovil prevzvišeni knezonadškof dr. Baltazar Kaltner od nas in se je podal v svojo novo prestolico Solnograd. Krška škofijska stolica je s tem zopet osirotela, in koroško ljudstvo pričakuje novega škofa. Verno ljudstvo je prepričano, da je sv. Duh tisti, ki daje cerkvi prave višje nadpastirje; zato pa ljudstvo tudi moli: »Pokaži Ti, o Bog, koga si izvolil«. Medtem pa, ko verno ljudstvo in duhovniki Boga prosijo, se začenjajo polagoma oglašati popolnoma nepoklicani elementi in hočejo igrati vlogo sv. Duha, oziroma hočejo dati svetemu Duhu svoje nasvete.

Nemški frajsin, ta patentirani sovražnik Kristusa, da, celo pročodrimovci se zdaj nankrat zanimajo in brigajo za škofovske kandidate. Že je nemški »Volksrat«, že so nemškonacionalni poslanci in drugi politikastrí pretresavali vse mogoče kandidate, in namigava se, da je na njihovi tehtnici (vagi) ta bil prelahak, oni pretežek. Naštevava se vsaj 7 ali 8 kandidatov.

Na Slovence se seveda ta nedelikatna gospoda ne bo ozirala, Slovencev ne bo vprašala. Toda za Slovence je to vprašanje ravno tako važno kot za Nemce. Slovenci smo tudi še tu in se oglašamo k besedi. Govorili bomo dostojno in jasno, toda ne kakor nemški liberalci, ki si lastijo pravico, izbirati oziroma odklanjati kandidate. Govorili bomo kot verni in vdani sinovi naše matere, sv. katoliške Cerkve. Da! Ravno zato, ker smo znali v preteklosti varovati proti svobodomiselstvu in brezverstvu v javnem življenju načela naše sv. katoliške Cerkve, smo pač gotovo bolj opravičeni, tudi v tem slučaju pojasniti svoje stališče, ko gre za izvolitev tistega, ki naj nas tudi vodi v bodoče v boj proti Antikristu. Ali nismo bili mi Slovenci edina stranka, ki smo kljub najhujšemu pritisku Antikrista iz popolnoma lastne moči izbojevali edinega katoliškega poslanca v državni zbor na Koroškem; dá, dvignili smo katoliško zastavo celo v onih burnih časih, ko je vsled poloma centralne

blagajne liberalni Babilon uprizoril naravnost peklensko gonjo proti vsemu, kar se je imenovalo katoliško ali krščansko.

Kaj pravimo torej Slovenci?

Najprej pribijemo to, kar bi Nemci tako radi zakrili. V liberalnem taboru je izdano geslo — »Slovenec načeloma ne sme postati škof«. To geslo osvetli z bengalično lučjo vse okuženo ozračje tužnega Korotana. Zakaj naj bi ne postal kak Slovenec škof na Koroškem? Eno je gotovo! Tak škof bi znal ustreči vsestransko jezikovnim potrebam naše škofije; kajti obvladal bi oba deželna jezika v polni meri; toda ravno ta kvalifikacija je povod, da vloži nemški liberalizem proti Slovencu svoj veto. Krščanski tabor med Nemci vendar nikakor ne more načeloma odklanjati slovenskega škofa. Naj se nam nikakor ne ugovarja, da tudi krščanski Nemci odklanjajo slovenskega škofa; gre tukaj vendar le za načela stranke, ne za čuvstva privatnih oseb.

To smo hoteli ravno pribiti. Najbesnejši sovražniki cerkve se ne vmešavajo samo pri imenovanju posameznih župnikov, ampak hočejo diktirati katoličanom tudi škofa.

Mi Slovenci pa pri najboljši volji ne moremo uvidevati, zakaj bi ne mogel semtertja zasesti kak Slovenec krški škofijski prestol? Bi bila to res tako vnebovpijoča krivica? Poglejmo!

Od onega časa, odkar je večina koroških Slovencev v krški škofiji, to je od leta 1859., so bili vsi štirje škofje Nemci. Od teh je znal samo prvi, to je knezoškof Wiery slovenski. Od l. 1882. naprej so se morali zadovoljiti koroški Slovenci s škofi, ki niso znali slovenski. Ne vemo, če bi Nemci v enakem slučaju ravno tako potrpeali kot Slovenci.

Slovenci se pa vprašajo, ali naj gre to vedno tako naprej? — O svetem poklicu katoliškega škofa imamo katoliški Slovenci najvišje mnenje. Slovenci vidimo v škofih višje nadpastirje, ki so od Kristusa samega poklicani in vpostavljeni, da pod vodstvom svetega očeta pasejo čredo vernikov. Mi se zavedamo, da hoče Kristus rešiti posameznike in cele narode samo po oni cerkvi, v kateri vladajo sveti oče in škofje. Da, pa-

stirska oblast je v svoji polni meri po božjem pravu v papežu in v škofih, medtem ko župniki dobijo svojo oblast in poslanstvo šele od škofov.

Škofje so torej neposredni in prvotni pastirji vernikov in izvršujejo svoj pastirski poklic (Conc. Trid. sess 23, c. 1.) s tem, da spoznavajo svojo čredo, darujejo zanjo, oznanjajo božjo besedo itd.

Zato tako jasno in krasno opiše papež Klement XIII. v svoji encikliki na škofo dne 14. septembra 1758 škofovsko dolžnost: »Akoravno si vzamemo v pomoč za izvrševanje svojega svetega delokroga druge izvrstne pomočnike, kljub temu ne smemo misliti, da smo s tem zadostili svoji dolžnosti, oznanjati božjo besedo; ker na tak način bi mrežo prepustili drugim, ko jo je vendar Gospod nam izročil, da smo mi »ribiči za ljudi.« (Mat. 4, 19). Prva dolžnost škofova je, oznanjati božjo besedo itd.

Ista misel se neštokrat ponavlja v odlokih cerkvenih zborov. (N. pr. zbor Tridentinski sess. V. c. 2 de ref, Inocencij III. v zboru Lateranskem IV.)

Prav zaradi tega je pa tudi cerkev ponovno in jako resno povdarjala, da mora dušni pastir, v prvi vrsti škof in župnik, znati in sicer popolnoma, ne samo deloma jezik svojega ljudstva. Posebno jasno izraža to misel 20. regula cancellariae, ki brezpogojno zahteva, da mora dušni pastir znati jezik svoje črede.

Obveznost teh določil (vseh vkup je 72) je ista, kot postav rimskih papežev in teh 72 določil tvori nekako opravilnik rimske stolice pri vladanju celega sveta in to je vse, kar mi Slovenci ponižno želimo in upamo.

Bodoči škof naj bi pridigoval tudi slovenskemu ljudstvu! Bodoči škof naj bi pri svojih vizitacijah mogel tudi slovensko ljudstvo »cohortari et admonitionibus ad religionem, pacem innocentiamque accendere.« to se pravi, opominjati in navduševati za vero, mir in nedolžnost! Pač predolgo je moralo slovensko ljudstvo na Koroškem že pogrešati živo besedo škofa pri oznanjevanju božje besede. Res je sicer, da gre na Koroškem samo za pičlo tretjino prebivalstva,

Podlistek.

O ustoličenju koroških vojvod.

»Delajmo čisto delo!«
(Hribovec Joza.)

Za priliko velike slavnosti v spomin 500 letnice ustoličenja zadnjega koroškega kneza v slovenskem jeziku, ki se bo vršila v Ljubljani, je napisal J. M. v »Slovincu« dne 20. junija »rodoljuben« podlistek, ki pa nasprotuje v izvajanjih v mnogih ozirih zgodovinskim raziskavanjem.

Da bi bilo na Krnski gori Perunovo svetišče, tega še ni nikdo dokazal. Verjetno pa je, kar je povdarjal v predavanju v Celovcu dne 14. marca 1914 kanonik dr. Gruden, da so se vršili v predgradju krnskega grada poganski verski obredi — a kaki so ti bili, ne vemo. Odločno pa moramo oporekati tistim »zgodovinarjem«, ki trdijo, da bi bilo »Virunum« nastalo iz Perunion. To sploh ni mogoče, že časovno ne, ker smo prišli Slovenci šele okoli 568 v naše kraje. To je tista teorija o avtohtonosti Slovanov, ki so jo širili že Trstenjak in drugi zgodovinarji, pograbil jo

je Žunkovič, ki izdaja »Staroslovana«, list, ki ga nobeden resen znanstvenik ne upošteva. Kar pravi pisatelj o mizi, o stolu, je deloma pravilno, zaključki pa so napačni! In pa tista pripovedka o kralju Matjažu! Kdo jo je zapisal? Kje je bila prvič tiskana? Mislim namreč kralja Matjaža, ki spi v Št. Urški gori! Da tisto romanje na Št. Urško goro izvira mogoče še iz poganskih časov, bo prav, a kaj pomeni, kaj so častili tam gori Slovenci, to ni dokazal ne J. M., ne dr. Graber. Velika napaka je, če trdi J. M., da je stalo v Gospej Sveti svetišče boginje Žive. To je naredil po Prešernu, ki je v »Krstu pri Savici« postavil na blejski otok svetišče boginje Žive, kjer opravljata službo Staroslav in hči Bogomila. A Prešern je bil pesnik, in pesnik sme ustvarjati, toda zgodovinar piši resnico! To je »conditio sine qua non«!

In pa prestol! Da, častitljiv spomenik naše starodavnosti je. Da bi Nemci spomeniku iztrebili stare napise, »izdolbene gotovo na povelje škofa Modesta« — to ni res. Da je ves stol sestavljen iz kamnov mesta »Virunum«, da je napis latinski, to že zdavnaj vemo. Da bi bil sv. Modest v staroslovenskem jeziku pisal, ni mogoče. Slovenci imamo lepe stare spomenike, freisinške spo-

menike, ki so jezikovno silno podobni staroslovensčini. Staroslovensčina je makedonsko bolgarsko narečje, ki se je govorilo okoli Soluna, freisinški spomeniki pa so iz skrajnega zahoda. In vendar kaka sličnost! Jezika sta si bila še zelo podobna. A vendar drugo narečje! Kakor danes prehajajo jezikovne oblike začeni od Ziljske doline pa doli do Makedonije druga v drugo, kakor imamo različna jugoslovanska narečja, ki se prelivajo drugo v drugega, tako je že bilo takrat. Freisinški (brižinski) spomeniki so pisani v karantanski slovensčini, staroslovensčina pa je makedonsko-bolgarski dialekt.

Do svojega imena »staroslovensčina« je prišla po panonski teoriji, kajti znano je, da sta sveta brata Ciril in Metod delovala med panonskimi Slovenci. V Karantanijo pa njuno delovanje ni segalo. Mi smo dobili luč svete vere iz Solnograda in iz Ogleja. Zato sv. Modest ni najbrž sam lastnoročno zapisal obredne knjige ustoličenja v staroslovenskem jeziku. — Bodimo pri preiskovanju zgodovine zgodovinarji in ne pesniki!!

V Celovcu, dne 20. junija 1914.

Korotanski Slovenec.

torej za mešano škofijo. Toda tudi za take slučaje veljajo ta načela, saj nasvetuje cerkev škofom, da si pomagajo, ako sami niso zmožni jezika, s primernimi namestniki.

Da bi se morda naše stališče ne zdelo komu prenapeto (seveda nemškemu liberalizmu se zdi že to prenapeto, da si upamo živeti), hočemo vprašati zgodovino in tu omenimo posebno dve dejstvi, ki govorita jasno za nas.

1. Koroški Slovenci po svoji večini še niso dolgo pri krški škofiji; en del (Rož in zgornja Koroška) je bil priklopljen krški škofiji še le pod cesarjem Jožefom II. (l. 1780. do 1786.); ta del je prej spadal v goriško in ljubljansko, torej slovensko škofijo. Drugi del, to je ves velikovski okraj spada v krško škofijo šele od l. 1859., prej je bil v lavantinski, torej tudi v slovenski škofiji.

2. Naravnost sijajen dokaz, da je naše stališče opravičeno, je pa podal prevzvišeni metropolit solnograški Maksimilijan Jožef pl. Tarnoczy v onem krasnem promemoriju z dne 21. julija l. 1853. na namestništvo v Gradec, ki bo stal vedno v hvaležnem spominu Slovencev. Zadeva je bila sledeča: blagi škof Slomšek si je prizadeval premestiti škofijsko stolico lavantinske škofije iz Št. Andraža v Maribor, obenem pa tudi zakrožiti meje svoje škofije na ta način, da bi 160.000 Slovencev, ki so spadali v sekovsko škofijo, prišlo v lavantinsko. Pri tem težavnem podjetju mu je šel posebno na roko omenjeni solnograški metropolit. Povod tej izpremenci je bil ravno ta, da bi se Slovenci kolikor mogoče združili v eno škofijo. Leta 1859. se mu je to končno posrečilo; a pri tem je moral oddati en del svojih Slovencev, namreč ves velikovski okraj krški škofiji. O tej zadevi se je tedaj metropolit solnograški pl. Tarnoczy v onem promemoriju dobesedno tako-le izrazil: »s tem, da so se župnije onstran Drave na Koroškem in na Štajerskem izločile iz goriške in ljubljanske škofije in se uvrstile v krško, lavantinsko in sekovsko škofijo, je pridobila vsaka izmed teh število slovenskih vernikov; iz tega pa izvira za solnograškega nadškofa pri izvrševanju svoje predprave, da imenuje za te tri škofije nadpastirje, (za krško škofijo vsako tretjkrat), ne mala težava, izbrati za te škofijske stolice moža, ki obvlada poleg nemščine tudi slovenščino. Ako je v prejšnjih letih bilo mogoče, iz drugih ozirov prezreti v nekaterih slučajih to okolnost, dasiravno so Slovenci to tembolj občutili, čimbolj so bili Nemci hvaležni, da so mogli osebno občevati s svojim nadpastirjem, tako vendar ne more zdaj cerkveni dostojanstvenik, ako hoče ustreči vsestransko svoji nalogi, pri imenovanju škofa prezreti take dušnopastirske potrebe. Narodna zavest se je močno vzbudila in zasluzi, da se jo tembolj blagohotno upošteva, čim mirneje se razvija v okviru postav. Visoka c. kr. državna uprava je upoštevala tozadevne primerne želje raznih narodnosti in se je ravno pri zaokroženju okrajev na Štajerskem na nje blagohotno ozirala. Vsakokratni nadškof solnograški bi se moral v resnici bati, da žali občutno slovanske vernike, ako bi ne hotel vpoštevati njihove želje, da tudi oni slišijo besedo božjo iz ust svojega škofa in da mu morejo osebno in zaupljivo izražati svoje želje. Ako se izvrši ta izpremenci, potem se lahko mirno da sekovski škofiji škof, ki ni Slovan in tozadevna skrb ostane le še pri imenovanju krškega in lavantinskega škofa.«

Tako piše dobesedno solnograški metropolit pl. Tarnoczy, in tem besedam nimamo ničesar več pristaviti!

Veliki sovražniki.

Naše telo ima celo množino sovražnikov, velikih in majhnih, proti katerim se mora stalno boriti, da si ugotovi pravico do obstanka.

Sovražniki človeškega telesa so mraz, veter, preprih, sneg, dež itd., ki skoro vsak dan v velikih množicah navaljujejo na človeka. Seveda je modra previdnost napravila naše telo odporno, pa vendar se tem velikim sovražnikom časih posreči, da nas zadenejo na nezavarovanih mestih, da nam zapuste spomin. Tak spomin nosimo n. pr. katerikrat v obliki kašlja, hripavosti, bolečin v vratu,

Vsenemški pročodrimovci ob grobu pokojnega prestolonaslednika.

Povodom prežalostnega dogodka v Sarajevu, ki je potrl vse resnične patriote v naši državi, zlasti Slovence, smo koroški Slovenci sledili le svojim srčnim čustvom, če smo v tako izredno velikem številu izrazili svoje sožalje in gnus nad storjenim zločinom. Gotovo sivolasega ljubljenege vladarja kolikortoliko tolaži to splošno žalovanje, zlasti žalovanje Slovencev, katerih izkušeno zvestobo pozna Njega Veličanstvo. V vrsto tistih, ki so kondolirali, smo stopili tudi koroški Slovenci. Samo da nisimo vprašali za dovoljenje g. Lacknerja pri »Freie Stimmen«; ta se jezi, da skače, ker smo tudi mi kondolirali. Tudi to je predpravica nemških patriotov, kakršni so pri »Freie Stimmen«, takih, ki kričijo »Heil Hohenzollern!«, častilcev Bismarcka, »Wachamrheinderbruderjev« itd. Slovenci bi ne bili smeli kondolirati!? Tem otročjim gospodom nikdar ne storimo po volji. Ker kondoliramo, jim ni prav; če ne bi bili kondolirali, bi nam seveda, potem pa tudi po pravici, to očitali. Kaj bi naj torej storili, da bi bil g. Lackner vsaj za 24 ur rešen patološko-nacionalne omotice? Smili se nam revež, pa pomagati mu ne moremo! Počasi se bo moral že sprijazniti z mislijo, da tudi Slovenci živimo v Avstriji, se čutimo Avstrijci in hočemo kot taki živeti. Njegova boleha prizadevanja, da bi nas označil za »srbske prijatelje« (srbofile), (drugokrat smo zopet ruski prijatelji — rusofili, kakor pač potrebuje), se odbija od golih dejstev!

Mi smo bili, smo in ostanemo odkritosrčni (premišljajte to, g. Lackner!) avstrijski patriote, zdaj in za vedno, ne na odpoved, kakor Nemci Markhlova mišljenja, in ne zahtevamo za to ničesar, kot da se nas pusti v tej naši državi mirno narodno živeti in delovati, kakor se pusti Nemce. Za to ne zahtevamo nobenih predprav, tudi ne predprav pred Nemci! Ne zahtevamo, kakor Vsenemci pri »Freie Stimmen«, da se nam ta naš patriotizem poplača, da se nam dovoli, da bi smeli druge avstrijske državljane zatirati! Nemci pa si dajejo svojemu patriotizmu slabo izpričevalo s takim pisarenjem, kakor je v navadi pri »Freie Stimmen« in »Grazer Tagblattu«. Ker iz teh listov ne odseva toliko žalost in bolest nad bridko izgubo, kakor le hrepenenje in srčna želja, da bi se sedaj izročil Nemcem nad Jugoslovani rabljev posel, da bi se jih uradno nastavilo za rablje! **Na tak način se ne časti spomin pokojnega prestolonaslednika! Ta je bil velik in pravi prijatelj Slovencev in Hrvatov**, ki so mu bili tudi iz dna srca udani in bi bil vsak rad zanj žrtvoval kri svojega srca!

Slovenci in Hrvati so tudi nedolžni na tem zločinu, ki se je zgodil na prestolonasledniku, ga obsojamo najmanj tako odkritosrčno in brez postranskih misli, kakor najboljši avstrijski patriote, bolj odkritosrčno kakor ga Lackner in njegovitovariši! To dokazujejo že demonstracije proti Srbom, ki so povzročile celo, da se je razglasilo obsedno stanje. Kdor našo veliko bol naš to prebridko izgubo sramoti, sumniči, ta ni samo obrekovalec, ampak se pregreši tudi z netaktnostjo in nepieteto nasproti rajnemu prestolonasledniku samemu, ker graja in obsoja njegove simpa-

tije našega naroda, ki ga je ljubil, kakor nihče drugi!

Tako je ta brezmiselnost in nespametna hujskarija v »Freie Stimmen« pomagala razkriti pred celim svetom pravo mišljenje teh ljudi in je tudi na zgoraj jasno dokazati. Ker tega si pri »Freie Stimmen« ne smejo domišljevati, da ves svet tako otroče in površno misli, kakor njihovi pristaši, ki se na hujskaških frazah (praznih, puhlih besedah) napajajo in niso zmožni in ne vajeni, da bi tudi sami mislili. Le najneumnejši morejo verjeti, da »Freie Stimmen« pri tem njihovem neljalnem in surovem postopanju v tej zadevi gre za kaj drugega, kakor da na najgrši način izrabljajo to v nacionalne in strankarsko-politične namene. S tem konstatiranjem je pa vsa bitka v »Freie Stimmen« izgubljena. Lahko hujskajo naprej, to nam nič ne stori; izlive takega patriotizma si bomo dobro zapomnili in shranili, in »Freie Stimmen« smejo biti prepričane, da za njihovo nemštvo ne bode dozorel pričakovani sad! Narobe! Vsi pošteni, resnično patriotični se z gnusom obračajo v stran, ker se spominjajo na nemški rek: Der größte Schuft im Land, das ist der Denunziant!

Nemško-nacionalni politiki, ki pridigujejo sedaj zoper nas, da bi nas uničili, dobro vedo, kako krivico nam delajo s tem, da o naši lojaliteti izražajo dvome in našo žalost teptajo v blato. Saj se ukvarjajo že leto in dan toliko s političnimi dogodki na jugu, da morajo biti v njih vsaj v njenih širokih potezah poučeni. Potem pa tudi morajo vedeti in vedo, da je med Slovenci in Hrvati na eni in Srbi na drugi strani globok nacionalen in političen prepad. Oni vedo, da stoji naša slovenska ljudska stranka programatično na stališču hrvatskega državnega prava, katerega cilji so osvoboditev hrvatskega in slovenskega naroda izpod jarma tujih zatiralcev v okviru monarhije in pod vladarsko hišo Habsburžanov! Oni vedo tudi, da je ravno v udejstvovanju teh stremljenj najmočnejši jez proti imperialističnemu (vladanja željnemu) stremljenju Srbov! Oni vedo, da imajo naša stremljenja namen, paralizirati (uničiti) srbsko propagando. Vedo, da je tudi pokojni prestolonaslednik kot samostojno misleč mož ta naš program za ohranitev in okrepitev naše monarhije znal ceniti. Zato se mu je pripisovalo namene, ki se z državnopravnimi in narodnimi stremljenji Slovencev in Hrvatov popolnoma strinjajo! Iz tega vzroka se je pa, ko je še živel, večkrat slišalo, da ravno v krogih obeh »državo ohranjujočih« narodov, Nemcev in Madjarov, ni bilo ravno preveč simpatij zanj!

Sedaj je žal ta veleum mrtev! Za Nemce in Madjare, se zdi, je ta nevarnost prešla, namreč nevarnost za njihovo samovlado. Zdaj pa se zaganjajo kakor copernice na Kleku, v tiste, ki so uživali simpatije prestolonaslednika in z iskrenim in neutешljivim žalovanjem stojijo ob njegovem grobu in ga objokujejo, ob grobu, v katerega so položene s Franom Ferdinandom tudi njihove nade!

Kar skuša napraviti sedaj proti Hrvatom in Slovincem nemški Freisinn, dokazuje o posurovelosti in brezprimerni politični popačenosti. Vse hočejo vreči v en kotel z morilci vred.

Z neverjetno predrznostjo se rinejo sedaj pročodrimovci k mrtvaškemu odru v življenju od njih tako sovražnega, od katoličanov tako priljubljenega globoko-

revmatičnih bolečin itd. prav dolgo seboj, ako ga ne odstranimo zopet s Fellerjevim bolečine tolažečim rastlinskim esenčnim fluidom z znamko »Elza-fluid«.

Pri bolečinah v vratu, težkem požiranju, influenci, hripavosti, zaslezenju in praskanju v vratu se je izkazal za slez razkrajajoče, kašelj blažeče in antikataralično sredstvo. Tudi za druge bolečine zanesljivo pomaga.

Gospod Anton Körörsi, gozdar v Farcacsfalva, pošta Kurtya, nam piše:

»Že osem let rabim vaš »Elza-fluid« proti različnim bolečinam in težkočam, ki se pojavljajo pri meni kot gozdarju, in se imam za obnovitev svojih moči in za svoje

zdravje zahvaliti samo temu izbornemu domačemu zdravilu.«

Zanimivo je tudi to-le pisanje:

»Ko sem izgubil že vsako upanje, mi je bilo z Vašim »Elza-fluidom« mogoče odstraniti bolečine v prsni, slabo prebavo, malokrvnost in splošno onemoglost, na kateri sem trpel več let, in me veseli, da Vam morem to sporočiti.

Mihael Szébi s. r., Csátád.«

Ker 12 steklenic tega preiskusnega domačega zdravila stane samo 5 K franko, naj bi ga vsak naših bralcev naročil pri lekarnarju E. V. Feller, Stubica, Elzatrž št. 67 (Hrvatsko).

.... beczl.

vernega katoličana častilci Hohenzollerncev in »Wachtamrheinbruderji« se rinejo h grobu reprezentanta (predstavitelja) pomlajene, močne, reorganizirane (preurejene) Avstrije!

Veliki ljudski tabor,

ki bo obenem velika patriotska

sožalna manifestacija narodnih koroških Slovencev

povodom prežalostnega dogodka v vladarski hiši, se vrši

v Št. Jakobu v Rožu

v nedeljo, dne 12. julija, točno ob poltrem popoldne na prostornem župniškem dvorišču.

Spored:

1. **Otvoritev tabora in pozdrav** načelnika političnega društva dr. Janko Brejca.
2. **Pozdrav domačega župana** Franca Mayerja.
3. **Notranji in zunanji položaj naše monarhije.** Govori državni in deželni poslanec Evgen Jarc.
4. **Naše šolske pritožbe in zahteve.** Govori župnik Matej Ražun.
5. **Kdo je kriv razdrapanih javnih razmer v državi?** Govori državni in deželni poslanec Franc Grafenauer.

Vsi narodni Slovenci, na tabor!

Vlaki na tabor:

iz Celovca ob 11. uri 47 min.
iz Borovelj ob 11. uri 45 min.
dohod v Področje ob 12. uri 43 min.;

iz beljaške strani odhod:

iz Trbiža ob 10. uri 45 min.
iz Šmohorja ob 9. uri 37 min.
iz Podkloštra ob 11. uri 5 min.
iz Beljaka ob 12. uri 42 min.
prihod od vseh teh strani v Področje ob 1. uri 28 min.

Slovenci — svojemu prijatelju.

Sožalnice koroških Slovencev.

(Nadaljevanje.)

Sožalje so izrazili med drugimi še:

V imenu koroških Slovencev in svojem imenu je poslal kondolenčno pismo po Njega ekselenci deželnem predsedniku gosp. baronu dr. Albertu Fries-Skene na Njega Veličanstvo cesarja Franca Jožefa I. gospod državni in deželni poslanec Franc Grafenauer.

Slovenska krščansko socialna zveza za Koroško.

Občinski odbori na Jezerskem, v Selah, na Ojstrici, v Libučah, Vernbergu, na Djekšah, Tolstemvrhu, v Beli, Št. Jakobu v Rožu, Št. Štefan na Zili, Škocijanu, Kotljah, Bilčovsu.

Župni uradi oziroma cerkvena predstojništva: Št. Lenart pri sedmih studencih, kolegiatni kapitel v Gospa Sveti, dekanijski urad v Pliberku, župljani v Hodišah, Timenica, Kostanje, Prevalje, Žabnice, Ovčjas, Možica, Javorje, Radiše, Šent Danijel, Ruda, Mohljice, Ojstrica, Št. Jakob ob cesti, Smarjeta pri Velikovcu, Melviče, Žihpolje, Golšovo, Grabštanj, Vogrče, Št. Vid v Podjuni, Krčanje, Jezersko, Borlje, Gorje na Zili, Štebenj v Podjuni, Globasnica, Djekše, Kapla v Rožu, Loče, Štebenj pri Beljaku, Kneža, Kazaze, Otok, Breza, Št. Rupert pri Velikovcu, Sveče, Podljubelj, Bistrica na Zili, Zrelc, Št. Rupert pri Grabštanju, Kotmaravas, Bilčovs, Skočidol, Pokrče, Škocijan.

Izobraževalna društva na Kostanjah, Prevaljah, »Peca« v Možici, na Radišah, v Štebnju pri Beljaku, Melvičah, »Skala« v Grabštanju, Vogrčah, Št. Vidu v Podjuni, na Krčanjah, »Sloga« v Podravljah, Globasnici, »Edinost« v Št. Tomažu pri Celovcu, bralno društvo v Škocijanu.

Sodalitas s. C. J. za Koroško.

Katehetsko društvo.

Posojilnice na Kostanjah, Prevaljah, Krčanjah, Kazazah, Celovcu, Podljubelju.

Delavsko društvo v Prevaljah, skupina »Jugoslovanske strokovne zveze« v Prevaljah.

Podružnica Slov. šolskega društva v Vogrčah.

Krajni šolski svet na Djekšah, tretji razred ljudske šole v Kapli ob Dravi. Marijina družba za Št. Janž, Sveče in Kaplo ob Dravi, v Bistrici na Zili.

Podružnica ljubljanske kreditne banke v Celovcu.

Zgodovinsko društvo za koroške Slovence.

Svete maše zadušnice v celovski stolnici so se udeležili vsi uradi, na čelu jim Njega ekselencia gospod deželni predsednik baron pl. dr. Albert Fries-Skene. Od poslancev z dežele je bil navzoč edino gospod državni in deželni poslanec Franc Grafenauer. Drugega občinstva ni bilo ravno preveč navzočega; pač smo opazili veliko število Slovencev, med njimi g. dr. Janko Brejca s soprogo, g. msgu. Podgorca, g. dr. Rožiča, g. dr. Jesenka itd. Sveto mašo zadušnico je daroval ob veliki asistenci milostljivi gospod stolni prošt in kapitularni vikar Gvidon Bittner.

Sožalna manifestacija v Ljubljani.

V nedeljo, dne 5. t. m. je sklicala S. L. S. na Kranjskem veliko manifestacijsko zborovanje v znak žalosti po ljubljennem prestolonasledniku Francu Ferdinandu in blagi njegovi soprogi. Manifestacije se je udeležilo nad 4000 ljudi, med njimi prevzvišeni gospod knez in škof dr. Jeglič. Shod je otvoril kom. svetnik Franc Povše. Manifestacijski govor je imel g. deželni glavar dr. Šusteršič, ki je slavil pokojnega prestolonaslednika in soprogo kot dva vzorčloveka, vzorna katoličana; ostro je obsodil velesrbsko propagando in dejal, da je za napad v Sarajevu odgovorna Srbija. Prestolonaslednika kot predstavitelja velike Avstrije, je označil tako-le:

Pokojni Franc Ferdinand je bil reprezentant velike ideje, velike, vsem narodom pravične Avstrije, on je videl slavo svojega cesarstva, svojega bodočega cesarstva v tem, da ustvari veliko, mogočno Avstrijo, zasnovano na zadovoljnosti vseh narodov. Zlasti pa je pokojni nadvojvoda vedel dobro ceniti pomen Jugoslovanstva za našo monarhijo. Pokojni nadvojvoda se je popolnoma zavedal, da so hrvaško-slovenske dežele za habsburško-lorensko cesarstvo največjega, naravnost življenjskega pomena, in zato je nadvojvoda Franc Ferdinand sklenil, kadar bo dobil moč v roke, zadovoljiti Jugoslovane avstrijske monarhije. Dragi moji! Hrvaški politik na visokem mestu mi je sam pravil par dni potem, ko je imel priliko v Miramaru govoriti s pokojnim prestolonaslednikom, da mu je ta dejal: »Kadar jaz postanem cesar, dobi hrvaški narod svoje pravice!« Franc Ferdinand je moral pasti, ker je hotel srečne in zadovoljne Jugoslovane.

Še več! Ne kljub temu, to je premilo rečeno, zaradi tega je padel, ker je hotel srečne in zadovoljne Jugoslovane v našem cesarstvu, kajti, dragi moji, zadovoljni Jugoslovani v naši monarhiji, v habsburško-lorenskem cesarstvu, to pomeni smrt za velesrbsko gibanje, za to gibanje, katero živi samo od nezadovoljnosti Jugoslovanov, zato je moral umreti ta plemeniti cesarski princ, ta največji prijatelj Jugoslovanov, ter je moral s svojo krvjo plačati, ker je hotel našo srečo!

Dragi moji! Tekom desetletij je bilo mnogo psevdodržavnikov v monarhiji, ki so pritiskali Jugoslovane ob steno, ki so jim delali krivico, delali krivico Hrvatom, delali krivico Slovincem, delali krivico tudi pravoslavnim Jugoslovanom, ki se imenujejo Srbi. Delali so to, ker so zlorabljali zaupanje, katero jim je izkazoval naš dobri cesar, ampak proti nobenemu teh se ni dvignila srbska roka, kajti vedeli so ti zločinci, da ti psevdodržavniki navajajo vodo na njihov mlin, pač pa se je dvignila hudodelska srbska roka proti plemenitemu princu, proti Francu Ferdinandu, ki je bil naš prijatelj, naš največji in najmočnejši prijatelj! Če bi bil slovenski narod bogat, kar ni, potem bi

moral temu nadvojvodi postaviti spomenik tako krasen, tako veličasten, da mu ga ni podobnega na celem svetu!

Prevoz mrtvih trupel preko slovenske zemlje.

Trupli prestolonaslednika in vojvodinje Zofije so prepeljali preko morja v Trst in odtam po železnici na Dunaj in odtam v Artstetten na Nižje Avstrijskem. Ganljivo je bilo, kako je slovensko ljudstvo dalo duška ljubezni, udanosti in sožalju ob celi progi, po kateri ste se vozili trupli visokih in dragih rajnikov. »Reichspost« opisuje z dne 2. t. m. vožnjo preko Kranjske takole: »Ko se je danes vozil vlak, ki je pripeljal trupla obeh dragih mrličev na Dunaj, po kranjski deželi, je bila vsa dolga proga južne železnice, ki teče preko Kranjske, pozorišče pretresljivega poklanjanja slovenskega ljudstva pred mrtvecema. Na stotisoče ljudstva je romalo k železnici in je od kraških gričev do štajerske meje tvorilo skoraj nepretrgano špalirovo verigo. Ob železniškem nasipu so stali, z neštevilnimi svečami v rokah, in ko se je vlak približal, so tisoči padali na kolena in proti nebu se je razlegal pretresljiv jok. Kjer so bile ob progi cerkve, se je vpostavila z verniki duhovščina in je blagoslavljala mimovozeči vlak. Pred in pri postajah so bila društva »Slovenske krščansko-socialne zveze« z v črno zaviti zastavami. Bila sožalna manifestacija brez primere, ko se je videlo celo na gorah velike množice ljudstva, ki so kleče molile, ko se je vozil vlak mimo. Ljubljanska organizacija žen in deklet S. K. S. Z. je vso progo že daleč pred Ljubljano začel v dolgosti 8 kilometrov potrosila z rdečimi rožami. Na kolodvoru v Ljubljani je bil na trakovih v cesarskih in slovenskih barvah velikega, krasnega venca napis: »Zvesta slovenska katoliška organizacija žrtvam avstrijske in katoliške misli.«

Bolj v srce segajočega izraza mišljenja, katerega je slovensko ljudstvo polno, si ni mogoče misliti, kakor je bil ta pozdrav, ki ga je pošiljalo mrtvima občinstvo, šolska mladina z zastavami, telovadci zveze »Orlov«, krščanske organizacije z duhovniki na sredi.«

Kakor na Kranjskem, tako je bilo tudi ob celi progi na Spodnjem Štajerskem. Tako n. pr. poročajo iz Št. Ilja v Slovenskih gorah:

Na stotine obmejnih Slovencev in Slovenk se je zbralo v Št. Ilju, da izkažejo zadnjo čast nesrečnemu prestolonasledniku in njegovi soprogi. Vsi so nemo zrlji tja, odkoder bo prisopihal dvorni vlak. Bilo je ob 4. uri 35 minut, ko se je vozilo mrtvo truplo čez mejo slovenske zemlje. Odkrito vam moram priznati, da smo jokali obmejni Slovenci... Nek notranji, skrivnostni duh nam je pravil: Kot blisk je tekla vaša bodoča nameravana sreča mimo vas in nikdar se več vrnila ne bo... Navzoči so bili vsi naši župani, občinski odbori, duhovščina, mladina, vsi, prav vsi, ki smo od rajnega pričakovali bodočo srečo. Molili smo, vroče molili za dušni blagor obeh nesrečnih žrtev.

Pesnica: Jareninski, pesniški, kungoški in marječki Slovenci so se zbrali pri postaji Pesnica. Množice so glasno molile, drugi zopet jokali. Vsi hribi med Št. Iljem in Mariborom so bili polni žalujočih...

Pogrebne svečanosti.

Ves Dunaj in avstrijska javnost je pokonci, ker se pogrebne svečanosti na Dunaju in pozneje v Artstettnu niso tako izvršile, kakor si je želelo in je pričakovalo občinstvo. Dvorni nadkomornik knez Montenuovo, ki je bil svoj čas hud nasprotnik Franc Ferdinandove ženitve z grofico Chotkovo, je dvorne predpise (ceremoniel) razlagal zelo ozkosrčno, da je celo vladar posegel dvakrat vmes. Knez Montenuovo je namreč hotel, da se krsta vojvodinje ne sme prepeleti v dvorno kapelo, ker vojvodinja ni »enakovredna« nadvojvodu, ampak takoj v Artstetten. Drugič je hotel, da otroci ne bi smeli priti k pogrebu na Dunaj, ker bi mogli »motiti« s svojim jokanjem resnost položaja. Cesar je pa ovrgel, kar zahtevajo mrtve črke ceremoniel in ukazal tako, kakor vleva srce. Knez Montenuovo je nadalje odredil, da noben nadvojvoda ne sme k sprememu na južni kolodvor. Ko je prestolonaslednik za to izvedel, se pa ni zmenil za predpis, ampak se s svojo soprogo udeležil

žalostnega sprejema. Tudi visoko plemstvo je hotel knez Montenuovo odriniti od pogrebnih slavnosti. Ti pa so v kljub prepovedi demonstrativno nastopili pri sprevedu iz dvora na zahodni kolodvor.

Pogreb je bil skromen, kot bi ga ne bili pričakovali. Vsled tega na pogreb ni prišel nemški cesar, ki je bil prej svojo udeležbo naznanil. Pri pogrebu je izkazala čast rajnemu svojemu vrhovnemu poveljniku samo dunajska garnizija. Otroci prestolonaslednika so bridko jokali in glasno molili za svoje nad vse ljubljene starše.

Franc Ferdinand katoličan.

Neki visoki cerkveni dostojanstvenik, ki se je mudil neposredno pred odhodom prestolonaslednika in njegove soproge v Sarajevo v krogu njegove družine, pripoveduje, kako je hčerka Zofija, najstarejši otrok pokojnikov, rekla z ozirom na bližnje slovo svojim staršem: »Jaz bom sedaj, dokler se zopet srečno ne vrnete, prejela sv. obhajilo vsak dan pri sv. maši in pri tem molila k božjemu Zveličarju za Vaju.« Vesel teh otrokovih besed se je obrnil prestolonaslednik k prelatu in dejal: »Sedaj šele popolnoma razumem upravičenost odredbe sv. očeta, ki se tiče pogostega obhajila otrok.« Ta dogodek priča o globoki verski vzgoji v rodbini pokojnega prestolonaslednika.

Prestolonaslednikova družina je redno zahajala k svetim zakramentom. Vsakokrat, predno je nastopil prestolonaslednik kako potovanje, je prejel svete zakramente. Njegova natančnost glede obiskovanja svete maše ob nedeljah in praznikih je znana. Njegovi trije otroci so kakor angelci vzgojeni.

Zoper Lacknerjeve srbofilne sanje.

Kakor smo že zadnjič poročali, so »Freie Stimmen« po vsej krivici dolžile člane celovškega delavskega društva, češ, da je eden izmed njih rekel, da bi črno zastavo najraje doli strgal, ko bi mogel. Pri tej priložnosti so se »Freie Stimmen« zaleteli prav neokusno v Slovence, ki so kondolirali povodom prežalostnega dogodka v vladarski hiši, in vprašale, ali naj se od takih »srbofilov« kondolence sploh sprejemajo. Uredništvo »Freie Stimmen« je zelo potrebno puka. Zato konstatiramo, da o kakem »srbskem prijateljstvu« pri naši stranki ne more biti niti govora! To sledi že iz tega: Naša stranka spada k slovenski ljudski stranki, ki stoji, kakor je znano, na državno-pravnem stališču hrvatske stranke prava. Državno-pravni program te stranke (in torej tudi slovenske ljudske stranke) in velikosrbska propaganda ne izključujeta samo druga drugo, ampak ste, kakor se lahko vsak dan opazuje, v najhujšem boju druga proti drugi. Sijajen dokaz za to so ravno protisrbske demonstracije, ki so jih Hrvatje povodom umora prestolonaslednika in soproge napravili na Hrvatskem in v Bosni in pri katerih so pokazali svoje »srbsko prijateljstvo« v taki meri in na tak način, da se je vlada čutila celo primorano, proglasiti obsedno stanje. Zato je neresnično in popolnoma neutemeljeno, če kdo ali iz nevednosti ali iz hudobije imenuje pristaše slovenske ljudske stranke »srbske prijatelje« (srbofile). S tem seveda odpade tudi vsak povod, dvomiti o popolni odkritosrčnosti in iskrenosti kondolenc od strani Slovencev, tembolj, ker je pokojni prestolonaslednik splošno veljal ravno kot velik prijatelj Hrvatov in Slovencev! Za vsakega pametnega dovolj!

Dnevne novice in dopisi.

Nemškonacionalni patriotizem v luči številik. Že »Kärntner Tagblatt« se je v precej ostri notici pritoževal, da je bilo povodom žalostnega dogodka po celovškem mestu malo črnih zastav videti. »Freie Stimmen« so odgovorile v svoji znani ošabni maniri. Kar manjka črnih zastav, to skušajo nadomestiti s sumničanjem Slovencev. Papir je seveda potrepljiv in ni odgovoren za zločinska obrekovanja in hujskanja, ki si jih je dovolil te dni g. Lackner pri »Freie Stimmen«. Nemškonacionalni patriotizem smo si ogledali pod povečevalnim steklom in konstatirali, kar naj povedo številke: Na na-

tančno 63 javnih poslopjih so bile razobešene črne zastave. Lacknerjeva zasluga pri tem je enaka veliki ničli, ker g. Lackner jih ni razobesil, pa tudi ne preprečil. Razventega so bile zastave še na celih 55 hišah! Od 1400 hiš v Celovcu! Če odštejemo 60 javnih poslopij, je bilo torej v Celovcu 4·1% hiš v zastavah. Od teh 55 hiš jih pa pripada 14 Slovence, 2 Judom, 6 znanim aristokratom; ostane torej le še 33 poslopij. Od teh pa jih je nekaj last krščanskih socialcev. Vsak abc-šolar si lahko izračuna, koliko jih odpade na nemške nacionalce. Ali ni to res pravi škandal? Potrudili smo se in napravili zapisnik vseh hiš, na katerih so visele črne zastave in smo pripravili, predložiti ga tudi oblasti, da ga pregleda in si na tej podlagi napravi svojo sodbo.

Pogreb akademika Franceta Uršiča. Z Dunaja se nam poroča: V sredo dne 1. julija, so se poslovili od priljubljenega in nadejpolnega tovariša njegovi dunajski znanci in prijatelji. Slov. kat. akad. društvo »Danica« je preskrbelo svojemu zgledelemu članu in tajniku šlovesno blagoslovljenje v kapeli splošne bolnice. Ob polni udeležbi Danice, zastopstva Slovenske lige katoliških akademikov, Slov. Dijaške zveze, bratskih društev Hrvatske, Polonije, Lipe ter zastopnikov drugih dunajskih slovanskih akademskih društev so bili navzoči še: državni in deželni poslanec dr. J. Ev. Krek, zastopnik Podpornega društva za slovenske visokošolce dr. Polec, tajnik v naučnem ministrstvu dr. Arnejc. Pogrebni obred ob asistenci štirih duhovnikov je izvršil preč. g. dr. Ujčič, vseučiliški docent in ravnatelj Avguštineja. V slovo rajniku je govoril phil. Koblar: Dragi tovariši! Ne vem, kako bi Ti še govoril na oni svet. Saj ne znam. Večnost je med Tabo in med nami velika kakor Bog, in človek naj molči. Govoril bi Ti, govoril drugače, ko bi ne bila ta večnost božja in vem, protivil bi se ji bil tudi Ti, boril bi se bil proti nji — ko bi Ti bilo dano in ko bi te ne bil klical Bog. Tako pa si šel tako naglo in tako tiho. Še poslovil se nisi. Tako delajo možje, ki neradi govore vsakdanjost in besede odveč. Ti si bil mož, takih je žal malo med nami, vse premalo molčeči smo, vse premalo miselni. Ti pa si poznal delavca: veliko bremen si je naložil, pa ni ječal in ni govoril, le novih je še hotel. To so korenjaki, tak si bil Ti.

Mi pa smo upali od Tebe tako veliko. Poleg Tvojih najdražjih žaluje za Teboj Slovenska liga katoliških akademikov, žaluje Slovenska dijaška zveza in nje koroška podružnica, žalujejo mnogi, ki so Te poznali, nenadomestna izguba pa je zadela Danico. Lep fant si bil — ponosni smo bili nate, priden in vesten kakor malokdo — spoštovali smo Te, nas vseh si bil, — ljubili smo Te. Zato smo prišli mi izpolnit dolžnost, prišli smo mi k Tebi po slovo. Poslovimo se kot tovariši, kot prijatelji ne — to ostane! In prebridko bi bilo slovo, ko bi Te odpuščali v negotovost. A prijatelj, veroval si s svetim Pavlom: »Tu Ga gledamo kakor v zrcalu in v uganjki, tam Ga bomo gledali od obličja do obličja, tako kakor je.« Na pragu miru se poslavljamo, na ciljev cilju Te ostavljamo. Cestitamo Ti, misli na nas! Tvoje truplo pa izročamo staršem. Ne bo Te mati videla več, vendar vemo, da ji boš tudi v zaprti krsti najdražji zaklad. Domovina, ti pa izkoplji nov grob. Ne dolži nas, umrl je v ljubezni do tebe! Tiho, tiho bi ga sicer shranili, da se ne bi slišalo tja doli, in sami bi nosili v srcu črno misel: Grobovi, grobovi — naši so samo grobovi — a ta tu je bil ves tvoj, daj mu počitka. Molčeč, a zanesljiv tvoj stražar bo — plemenito in rodovito seme naše plemenite vojvodske zemlje korotanske bo! Sprejmi in pozdravi ga! Z Bogom, prijatelj! Domov greš, z Bogom! Kaj ne, prijatelji pa ostanemo! Saj ko boš spal tiho tam doli in gledal vstajenje svojega Korotana, bo slednje jutro zvesto priplavala danica nad Tvoj grob, gorko bo ožarjala Tvoj prah — tako bodo tudi desetletja in desetletja žarela v Tvojem spominu naša srca — ker svet nam bo! Prijatelj, prijatelj Uršič, še enkrat: Z Bogom — do svidenja.« — Mnogim se je skrčilo srce do solz. Ko je še Daničin zbor pod vodstvom dr. Kimovca zapel žalostinko »Blagor mu«, so z venci in s slovenskimi trakovi ovito krsto odpeljali proti kolodvoru. Spremljali smo jo solznih oči in težkih src. Spavaj sladko v domači zemlji!

Pri naknadnem naboru 6. t. m. je bilo od 40 nabornikov 24 potrjenih, od teh en enoletni prostovoljec in trije prostovoljci po poklicu.

Na naslov gosp. državnega pravdnika! Hujskarije, ki si jih v najzadnjem času dovoljuje g. J. Kr. Lackner kot urednik »Freie Stimmen«, presegajo že vse meje dostojnosti in dopustnosti. G. Lackner očitvidno greši na dobrohotnost policijske oblasti, državnega pravdnikstva in na rovaš nemškonacionalnih porotnikov. To daje možu vedno večji pogum, tako da si sedaj že upa hujskati naravnost k tolovajstvu. Naš tabor v Št. Jakobu v Rožu ga noč in dan peče, čeravno nimajo g. Lackner in njegovi privrženci v Št. Jakobu prav ničesar iskati. Št. Jakob je ena najodličnejših slovenskih občin na Koroškem, znana že odnekaj po svoji ogromni večini narodno mislečega prebivalstva, ki je izvojevalo že brez števila bojov za narodne pravice. Če Slovenci v tem kraju zborujemo, nam noben človek zdrave pameti ne more očitati, da Nemce provociramo; tukaj smo pač mi na domačih tleh, in ako g. Lackner in njegovi privrženci semkaj pridejo, so oni tujci na tej naši zemlji! Kljub temu pa g. Lackner na nečuven, nesramen in predrzen način hujska zoper to našo prireditel in čisto brez ovinkov grozi, da se bodo njegovi privrženci poslužili svoje hišne pravice (Hausrecht), kar se pravi po domače povedano, da hočejo z brutalno silo nastopiti zoper Slovence, torej izgred in pretepe provocirati! O tem, zakaj g. državni pravdnik tega hujskanja ni zaplenil, se bomo še na drugem mestu pomenili, ker vsaka reč ima svoje meje, in tudi hujskarija enega samega, vsled nacionalnega fanatizma prismojenega človeka morajo imeti tudi svoje meje! Danes pa hočemo g. državnega pravdnika opozoriti na dejstvo, da, ako pride na taboru v Št. Jakobu do kakih izgredov, bo dotičnih izgredov in morda z njimi združenih kaznivih dejanj kot povzročitelj v zmislu § 5. kazenskega zakona kriv v prvi vrsti g. Jož. Kr. Lackner, urednik »Freie Stimmen« v Celovcu, katerega bomo tudi za vse posledice kazenskimi potom odgovornega storili in z največjo odločnostjo uvedbo kazenskega postopanja zoper njega zahtevali. Upamo, da bomo našli tudi pota, da se bo tudi ta človek že enkrat zavedel, da kazenski zakon velja tudi za njega! Za danes zadosti!

Praznik sv. Mohorja in Fortunata. V nedeljo dne 12. julija t. l. obhaja Družba sv. Mohorja praznik svojega družbenega zaščitnika sv. Mohorja s sv. mašo, ki se vrši ob 8. uri zjutraj v cerkvi Sv. Duha v Celovcu. Odbor družbe sv. Mohorja tem potom vabi vse celovške ude, da se v polnem številu udeležijo družbene sv. maše. Druga vabila se ne bodo razpošiljala.

Romarski vlak na sv. Višarje priredi Slov. kršč.-soc. zveza za Koroško. Vlak vozi v nedeljo dne 26. julija ob 9. uri 50 minut dopoldne iz Spodnjega Dravberga in pride v Žabnice ob 2. uri 24 minut popoldne. Nazaj vozi vlak v ponedeljek dne 27. julija in pride v Spodnji Dravberg ob 3. uri 32 minut popoldne, tako da ima zvezo na obe strani proti Mariboru in Slovenjemu Gradcu. Cena na obe strani je 8 kron iz Spodnjega Dravberga. Udeleženci iz Spodnjega Štajerskega in Koroškega naj se takoj javijo pri Slov. kršč.-soc. zvezi za Koroško v Celovcu, Hotel Trabesinger. Čas za prijavljenje je do 19. julija.

Sijajna zmaga v Selah. Pri občinskih volitvah v Selah je prodrila nad nasprotniki lista slovenske narodne stranke. Še prvi razred, ki so si ga prej nemškutarji prisvojili, so si narodni možje priborili nazaj. Ljudstvo pač povsod uvideva gnjilobo nasprotnikov in se sramuje grdega odpadništva. Tako se bodo počasi očistile vse občine v slovenskem delu dežele neznačajne, podkupljene nemškutarije, ki se peha za vsenemško, protikatoliško stranko. Slava zavednim volilcem!

Nameravan napad na ruskega carja na Francoskem. V bližini mesta Pontoise sta bila aretirana v nedeljo dva ruska anarhista, oborožena z browningi na 7 strelor in bombami, s katerimi sta hotela izvršiti atentat na ruskega carja, kakor sta izjavila sama po aretaciji. Redarstvo drži vso stvar zelo tajno, tako da podrobnosti doslej še ni bilo mogoče izvedeti.

Razglednice. Slov. kršč.-soc. zveza za Koroško je v kratkem času založila štiri vrste razglednic, in sicer: 1. Ustoličenje, 2. Vojvodski prestol, 3. Narodna pesem iz Roža »Jaz pa 'no kajž'co mam«, in 4. za abstinence, ki predstavlja dve različni družini, eno trezno in eno pijančevanju vdano. Slovenci, kupujte in naročajte te razglednice, ki so v prid koroškemu Slovincem. Naročajo se pri Slov. kršč.-soc. zvezi v Celovcu, Hotel Traubinger.

Aretirana vojaška straža. V nedeljo ponoči, 5. t. m., je stotnik Mövius aretiral stražo pri davkarji v Celovcu. Vojak je spal na klopi.

Umor in samomor. Devetnajst let stara Helena Schneider iz Kazaz pri Celovcu se je 4. t. m. sprla s svojim svakom. V jezi je vrgla v Gline njegovega štiriletnega sinčka in nato skočila sama v vodo. Njeno truplo so potegnili iz Gline ob devetih zvečer v bližini žage grofa Goessa.

Babilon v Kanalski dolini. Naš župan je dal neko pritožbo potom političnih oblasti na škofijstvo, v kateri se pritožuje čez našega gospoda župnika, podprto z golimi neresnicami. V tej pritožbi izražajo župan in njegovi »farmani« velik strah zaradi nemščine, ki je menda v nevarnosti, ker jo gospod župnik požira. Pravi, da si nemščino želi večina faranov, da bi g. župnika škofijstvo prestavilo in nam drugega dalo. Morda si kaka štiripresna deteljica to želi. Zelo mnogo jih še niti ne ve, za kaj se gre, čeravno so podpisali pritožbo, ker so bili zapeljani. Župan omenja v pritožbi, »da smo častili vse duhovnike, ki so bili pri nas.« Da, mi smo jih častili in tudi sedanjega častimo. Župan naj se pa vpraša, kako jih je on častil? Če tega ne ve več, mu bomo pa mi povedali. Župan pravi, da so bili že prej hecarji od »zunaj« v Ukvah, sedaj so pa gospod župnik hecar. To je grdo obrekovanje! Gospod župnik so pri tem nedolžni! V Ukvah se je nemir začel, ko se je ugnezdil nemčurski liberalizem. Pritožba tudi omenja, da v cerkvah brez nemščine ne more nihče živeti; a tudi brez slovenskega kruha v Ukvah nihče ne živi, ki vsem nemčurjem tako prijetno leze v želodec. Ni li sram našega župana, da je postal take neresnice in zvižace na škofijstvo? Naš gospod župnik so vnet dušni pastir in značajen Slovenec in takega si mi želimo. Župan ima pa itak sam svojo faro. Velike nesreče so zadele v teku nekaj let Ukve. Povodenj, zaradi katere smo mnogo trpeli, in še vsa škoda ni bila popravljena; kar na sumljiv način nastane tak velik požar v vasi, da so ljudje komaj življenja rešili in je skoraj vsa vas do tal pogorela. Je li iskal tedaj naš župan požigalca? Pogorelcem je obljuboval, da dobijo brezobrestno posojilo, ko so bile občinske volitive; ti pa bodo menda čakali do sodnega dne na posojilo; saj jih župan tri leta ne potrebuje več. Po treh letih pa bo že na kak način spet vrgel mrežo za muhe v potok. — Kdo nam je napravil 40.000 K dolga? Ali

Ravnokar je izšla knjižica »Zločin v Sarajevu« ki jo krasi do 30 lepih, deloma umetniških slik. V knjižici je natančen opis vseh na tragičen umor se nanašajočih dogodkov. — Posebej opozarjamo na krasne portretne slike pokojnih žrtv nadvojvode Frana Ferdinanda in soproge Zofije vojvodinje Hohenberg, ter njunih treh otrok. — Izvod stane 70 vin., po pošti 10 vin. več. — Finejša izdaja, tiskana na umetniškem papirju, obsegajočo tudi manifestacijska govora veleblag. g. dež. glavarja dr. Šusteršiča in komerc. svetnika veleblag. g. Povšeta, stane 1 K. Pri naročilih treba navesti število preprostih in finejših izvodov. Naročila sprejema in izvršuje poštno obratno: Katoliška Bukvarna v Ljubljani.

tudi gospod župnik? Mi Ukljani vedno bolj spoznavamo, kako naš občinski voz cvili; vsako leto se zvišuje občinski davek. Kam bomo prišli? Če ima naš župan, oziroma občinski zastop vse v redu in v dobrem stanju, potem se ni potreba bati ne Slovencev, ne duhovnika. Ukve so bile od nekaj slovenske in bodo tudi ostale kljub nemčurski nasilnosti. Kje so občinski računi letos? Pokažite nam jih, na dan z njimi! Mi jih hočemo videti in hočemo vedeti, za kaj plačujemo. Tiste številke, ki tako naraščajo v občini, tiste nas »hecajo« in nas strašijo, in kdo je teh kriv? Imamo, kakor znano, tudi na planini »visoko šolo«. Za učitelja na tej šoli moramo plačati 24 K za drva po letu; gospod župnik pa tudi hodijo gor, oni pa nič ne potrebujejo drv. Kdo nam dela stroške za take nepotrebne reči? Kar imajo Slovenci v rokah, je vse v dobrem stanju. Ko smo pogoreli, nam je dala žabniška posojilnica 200 kron podpore; kaj pa ukovska, ki jo imajo Nemci v rokah? Od te so menda izgubili ključke, in ključavnice so zarjavele. Zdaj pa še nekaj lepega: Naš učitelj je prodal šolska drva. Nihče pa ne ve, kako je ta denar zaračunal! Kaj pravi direkcija v Gorici k temu? Mi bi tudi radi vedeli, zakaj je učitelj Bajer zbiral na kolodvoru v Ukvah po povodnji in za kaj so ljudje tedaj denar dajali? Ker je naš župan pošten črevljar, obračamo se tem potom do ekselence gosp. dež. predsednika s prošnjo, da blagovoli poizvedeti in po svojih organih naznaniti, za kaj se je ta denar nabiral in kako je zaračunjen?

Timenica. Pri kopanju je dne 30. junija utonil Jakob Pukart, učenec drugega razreda v Šmartnem pri Frajdenbergu. Ravno dan poprej je še prav pobožno prejel sv. obhajilo.

Dholica. (Smrtna kosa.) Neizprosna smrt nam je pobrala v teku dveh mesecev dva moža v najboljši dobi, namreč pred šestimi tedni so umrli v bolnici usmiljenih bratov v Št. Vidu preč. g. župnik Matija Perč na vodenici, in v sredo, dne 24. m. m., smo pokopali g. župana Gabriela Ullbing, ki je umrl dne 22. m. m. na srčni hibi.

Prevalje. (Kresovi.) Na predvečer slovenskih apostolov sv. Cirila in Metoda je pokazala tudi prevaljska fara, da prebiva tod verno slovensko ljudstvo, ki vé ceniti zasluge solunskih bratov za slovanski svet. Po raznih hribih so goreli mogočni kresovi in krepko govorili, da hočemo ostati verni in narodni.

Brdo ob Zili. (Nepraktično naznanilo.) Pred kratkim sem poročal o krivičnem, oziroma samonemškem naznanilu novega voznega reda na vseh cestah v Koroški deželi in obljubil prihodnjič omeniti tudi nepraktično stran tega naznanila. S tem izvršim svojo obljubo. Izvedel sem medtem, da tega naznanila še niso sprejele vse slovenske občine, kar se tudi more imenovati »administrativna pomanjkljivost«. A ker se na Koroškem uradni stroji nikdar ne mažejo, so popolnoma obrabljeni in se sliši po celi deželi samo ropotanje strojnih koles in cvilenje njihovih osti; namreč: Nemška pesem. To dokažejo uradi tudi z novim voznim redom na cestah, katero naznanilo ne velja samo za državne, deželne in subvencionirane ceste (prispevne ceste), ampak tudi za občinska pota, katera povečini niso širša kot tri metre. Po določbah uradnega naznanila se mora od 1. novembra t. l. naprej: 1. Na levo voziti, 2. na levo se izogniti, 3. na desno pred voziti. Taka določila zmešajo še večjemu vozniku pojme; kajti vsaka cesta ima v smeri vožnje desno in levo stran, katere pa sta si v smeri obratne vožnje nasproti. Kar je gor leva stran, je nazajgrede desna stran. Ako se voznik, ki, recimo, »gor« vozi in hoče »pred voziti«, se poda na desno stran ceste; pa mu pridirja

nasproti avtomobil, ki pravilno na levi strani ceste vozi, je nesreča gotova. In kdo bo kaznovan? Voznik! In kdo je nesreče kriv? Uradno naznanilo! Z lahkoto bi se izognili takim sitnostim in nesrečam, ko bi imeli naši birokratični uradniki le nekaj pojma o praktičnem življenju, z uradnim določilom: Na levo voziti! in ne naznanjati celo litanijo, kakor je naznanjena. Kdor vozi, vozi, in naj se potem izogiba ali pred vozi. Kaj je leva roka in leva stran, to morajo ljudje danes, ko imamo na Koroškem že bilzu petdeset let nedotakljivo modre šole, vendar vedeti. Vlada in deželni odbor nimata samo pravice, ljudi kaznovati, ampak tudi dolžnost, varovati jih pred škodo in kaznijo in k tej dolžnosti spada tudi dvojezična in praktična določba novega voznega reda na cestah.

Vogrče. Bilo je v sredo, dne 1. t. m. ob treh popoldne, ko sem šel mimo hiše g. J. Rabla, vrvarja v Pliberku, kar mi iz dotične hiše ven zadoni na uho mogočen glas, rekoč: »Ist schon wiederum dieser Rinkenbergerpfoff do; den mis mar a mol ausewerfen.« (Je že zopet ta vogrški far tukaj; tega moramo enkrat ven vreči.) Hvala lepa za ta srčkan pozdrav, g. Rabl! Nič se ne bojte, ne bom vas nadlegoval! Me ne bo treba ven metati! Pravijo, da se Tirolci spametujejo šele s 40 leti. A na Koroškem se nahajajo ljudje, ki niti s 60 leti ne postanejo pametni. Kaj neda, gospod Rabl? — Pa še nekaj za kratek čas! V nedeljo dne 21. junija sem bil poleg drugih duhovnikov tudi jaz z našo Marijino družbo v Zrelcu na občnem zboru koroških Marijinih družb. Bil sem že zvečer doma in niti v Celovec prišel nisem. A čujte, kaj je sedaj nekdo iz Pliberka stuhlal v »Štajercu«! Piše, da sem bil na božji poti, »pri kateri se dela tudi izlete na Vrbsko jezero ter demonstracije po nemškem Celovcu ali pa omadeževanje »Herzogstuhla.« Povem vam, za treh sem se moral držati, ko sem to bral. Torej sem bil tudi jez med tistimi ††† Kranjci, ki so prodrli ta dan čez Karavanke, da odnesejo »Herzogstuhl« na Kranjsko, katerih pa v resnici od nikoder ni bilo. Torej je strah pred temi groznimi Kranjci prodrli tudi že v Pliberk in je »Štajercem« dopisniku popolnoma pamet zmešal. Rad bi vam, g. dopisnik, tedaj, ko ste to pisali, potipal glavo. Gotovo je morala biti zelo, zelo razgreta. Zakaj vaš dopis izgleda, kakor bi bil skovan v kaki norišnici. Če boste vnaprej bolj pametni in prav pridni, pa dobite spominek od »Herzogstuhla«, katerega sem baje »omadeževal« in gotovo tudi kak kos seboj vzel, kajti vsega vendar nisem mogel prepustiti Kranjcem. Pa ta Vaša skrb za sv. zakramente! »Kako bi bilo,« tako pravite, »ko bi moral kdo v tem času brez sv. zakramentov umreti?« Vprašal bi Vas, kolikokrat v letu pa kaj greste k sv. zakramentom, ker so Vam tako pri srcu? »Pa še eno vprašanje,« tako pišete. »Zakaj pa so imele tiste znane »svete« jungfrave tako dolge zavite palice seboj? Ali so hotele s tem palicam (?) Nemce pod nosom šegatati? Za počt! Dolge zavite palice v rokah »svetih« jungfrav! O strah in groza! Gotovo so bile še kake bombe zavite zraven! Si se pač bal za svojo razgredo glavo, kajne, dragi g. dopisnik? Ah, ne Nemcev pod nosom, ampak tvoje možgane so hotele te »jungfrave« malo pošegatati, če jih še kaj imaš. Da se pa ne boš preveč ustrašil, ti pa čisto tiho na uho povem, kaj so bile tiste »dolge zavite palice«; bil je to — skupaj zložen drog od Marijine zastave, če kaj razumeš, kaj je to. Kakor je videti, ti tudi »jungfrave« kaj hudo ležijo v želodcu, gotovo zato, ker si tako vnet za sv. zakramente. Pa nič ne zameri in napiši še kaj »Štajercu« za smeh in kratek čas! — Iv. Sekol, župnik.

Žitaravas. (Kresovi.) Nekoliko v dvoimih smo bili letos, ali naj gremo kresiti ali ne, ker grozna novica o smrti prestolonaslednika in soproge je potrla tudi naše ljudstvo, da smo resno mislili opustiti tudi kres

PALMA

neporušni
kavčukov 'podpetnik

v čast sv. Cirilu in Metodu v znak žalosti. Toda z mislijo, da ravno s tem, ako pokaže-mo svetu, da nikdar in nikoli ne bo ugasnila luč, katero sta nam prinesla ona dva brata in katere zaščitnik je bil v polni meri ravno rajni prestolonaslednik Fran Ferdinand, nas je vzdignila in zakurili smo tudi mi na naši gori. In glej, kakor pri nas, mislili so tudi drugi. Nad petdeset kresov smo videli od tam, jasne priče, da katoliški Slovenci na Koroškem umejo svojo nalogo.

Šmarjeta pri Velikovcu. (Lepo slovesnost) smo obhajali 28. junija, namreč dve navadni poroki in eno zlato. Alojz Dreier se je poročil z Evo Ravnik, p. d. Podlesnikovo v Ramočivesi, drugi ženin Tomaž Schuster pa si je izbral Marjeto Wutte iz Zakamena za kraljico svojega srca. Starši druge neveste, častitljivi starček Janez Wutte in dobrosrčna mamica Neža rojena Leitner pa sta obhajala zlato poroko na veliko veselje svojih otrok in velike žlahte in svojih prijateljev. Oba sta še precej trdnega zdravja in sta se z ginjenim srcem zahvaljevala Bogu za vse dobrote, ki sta jih prejela v svojem življenju. Ko ju je g. župnik nagovoril in omenjal njihovega zgledega zakonskega življenja in milosti božjih, ki sta jih prejela, in posebne milosti zlate poroke, sta jokala od veselja in ž njima vsa žlahta. Bog jima daj čakati še mnogo let v zdravju in Svoji milosti!

Želinje pri Velikovcu. (Hranilnica in posojilnica na Želinjah), sicer še mlada (posluje še četrto leto), pa vendar že prav krepko razvita, je nekaterim tukajšnjim nemškutarjem trn v peti. Posebno načelnik tukajšnje nemške posojilnice, sladki g. Jamnik, se pri vsaki priložnosti zaletava vanjo. Vsajal se je že nad g. blagajnikom in nad drugimi odborniki, celo nad g. načelnikom — župnikom. Mi bi tega gospoda prosili, da naj našo posojilnico in tudi izobraževalno društvo, ki sta ustanovljena od slovenske katoliške stranke za slovensko katoliško ljudstvo, lepo pri miru pusti, ker bi bili sicer prisiljeni storiti druge korake.

Podgrad pri Medgorjah. (Pogreb utopljenca.) dne 4. t. m. ob 6. uri zvečer je bil tu pokopan utopljenec, ki smo ga našli v Voglah. Imel je pri sebi lepo uro in 11 K 60 vin. in svoj naslov: Pavel Widmar, penz. sodni sluga iz Celovca. Bil je vdovec brez otrok in od doma od 4. junija. Prejkone se mu je omračil um.

Gorje. (Kresovi.) Na predvečer sv. Cirila in Metoda smo zanetili tri kresove. Tudi Bistričani in Zahomčani so imeli vsak svoj kres. Slednji so počastili slovenska apostola tudi z grmenjem iz topičev. Drugih kresov na Zili nismo opazili. Morda jih bo v prihodnje več. Bog daj!

Djekše. Tudi na Djekšah je vse globoko pretresla bridka novica, da sta naš ljubljeni prestolonaslednik in njegova plemenita soproga postala žrtev peklenškega zločina. Župnijski urad Djekše in Kneža je takoj v imenu vseh faranov poslal tozadevno izjavo Njega ekselenciji gospodu c. kr. dežel-nemu predsedniku. Izvanredna občinska in šolska seja je sklenila, da občinski zastop in krajni šolski svet tudi odpošlje izjavo gosp. dežel-nemu predsedniku in da vse potrebno ukrene za primerni izraz žalovanja. Mrtvaško opravilo in slovesna sv. maša zadušnica je bila v soboto na Djekšah. Cerkvene slovesnosti se je udeležilo veliko vernega ljudstva iz obeh župnij Djekše in Kneža, občinski zastop in krajni šolski svet, vsi orožniki in vsa šola z učiteljstvom, zastopniki izobraževalnega društva, posojilnice, pož. bramb-e in kmetijske podružnice. Na vseh udeležencih je bilo opaziti globoko žalost in vzorno pobožnost.

Djekše. (Polleta.) Polovica letošnjega koledarja je že zanič. Preden pa je teh šest mesecev šlo mimo nas, smo tudi Djekšarji marsikaj doživeli. V začetku je naše hiše pridno obiskovala huda bolezen davica ali difteritis. Štiri pridne šolarje smo v tistem pogrebu položili k večnemu počitku. Trije vrli stari možje v skupni starosti 230 let so odšli v večnost. Bili so to Vrnikov, Ham-rožev in Habrlov stari oče. Dva skrbna krščanska gospodarja sta po kratki hudi boleznii šla uživati večno plačilo. Vsak je zapustil lepo urejeno posestvo, žalujočo ženo in tudi nepreskrbljene male otroke. Ta dva sta bila Jank na Djekšah in Tribal v Kneži, za

kojima vsi znanci bridko žalujejo. Dne 21. junija je bil v Beljaku pokopan tukajšnji nadučitelj g. Anton Rös ch. Imel je raka v grlu. Trpel je hude bolečine, in večkratne operacije ga niso mogle rešiti. Rajni sicer ni hotel, da bi se ga prištevalo med našince, a bil je miren značaj. Cerkvi ni bil tuj; v boleznii je sam zahteval duhovnika. Večni pokoj njegovi duši! — Letos so tukaj štirje ženini pripeljali svoje neveste pred poročni oltar in — sedaj se še nobeden ne kesa. — Na novega leta dan smo v cerkvi slišali zanimive podatke iz krstnih knjig. Pred dve-sto leti (1713) je bilo na Djekšah rojenih 40, pred sto leti 41 in lani 42. Vsakih sto let napredek komaj za enega otroka. Letos je dosedaj šele 21 rojstev. — Tudi nekaj blagih dobrotnikov imamo. Za Knežo je kupila Župančeva mati lep črn pluviale in Somernikova mati lepo zeleno mašno obleko. Za naš Šmihel je kupil lep nov črn pluviale cerkveni ključar Filip Bernik. Vsem naj Bog obilno povrne in bogato poplača! — Vsakol-etna zaobljubljena procesija v Marijino Celje je bila letos posebno lepa in sijajna. Udeležilo se je je do 70 vrlih romarjev, med temi g. župnik in cerkveni pevci, ki so pridno in lepo prepevali slovenske Marijine pesmi.

Kotmaravas. (Patriotizem nemškutarjev v pravi luči.) Cela Avstrija je v globoki žalosti zdihovala, ko je prišla grozna vest iz Sarajeva, da je umorjen prestolonaslednik nadvojvoda Franc Ferdinand in njegova soproga. Nikjer ni bilo slišati ne petja ne godbe, pri nas pa je bila pri nekem občinskem odborniku celo noč godba in ples. Mož je sicer čakal, da bo od občine prišla kaka prepoved, pa nič. Vse se je zgražalo nad tako brezobzirnostjo, in kako se tudi ne bi. Tu bi se naj pokazal patriotizem in ne s tem, da se po gostilnah kaže na druge, da so srbofili.

Zahomec. G. Valentin Kriegl, krojaški mojster in posojilniški tajnik v Zahomcu pri Zilski Bistrici je v svoji oporoki med drugim volil: narodnemu skladu v Celovcu 100 K, Učiteljskemu domu istotam 500 K, izobraževalnemu društvu »Zila« 50 K, Marijini družbi na Bistrici 50 K, salezijanski družbi 2000 K. Spomnil se je tudi revežev in svojih bivših učencev. Slava njegovemu spominu!

Zilska Bistrica. (Pogreb.) Kriglov Tinja v Zahomcu je bil naš ponos in naš vzor. Spoštoval ga je vsak, kdor ga je poznal. In kako tudi ne? Saj je kot večš tajnik vodil bistriško posojilnico dolgo vrsto let z občudovanja vredno vestnostjo in natančnostjo, tako da je posojilnica izgubila ž njim skoro nenadomestljivo moč. Tinja je bil mladenič, kateremu je bilo celo življenje ne praznik, ampak delaven dan. Zato pa je delal marljivo kot bučela ne zase, ker tudi ni veliko potreboval, temveč za blagor bližnjega. Da bi se izobrazil, je tičal ob prostem času najraje pri poučnih knjigah, se udeležil raznih kurzov, da ni bil le priznan krojaški mojster, temveč tudi spreten risar in posojilničar. Mogel je dati vsakemu dober svet. Ljubil je redno življenje. Zato ga je bolelo srce, ko je moral gledati, kako ta ali oni potaplja svoje dušne in telesne moči v pogubnem žganju, ki ga je sam sovražil tako, da je celo v svoji oporoki odredil, da se pri njegovem pogrebu ne smeni nikomur z žganjem postreči. Bil pa je dragi Tinja tudi vzor vernega katoličana, kakršnih ni veliko, in zaveden Slovenec, kakršnih je še manj, posebno v lepi Zilski dolini. To spričuje njegovo življenje in njegova poslednja volja. Toda Tinja, našega ponosa, ni več med nami. Šel je v večnost po bogato plačilo, za katero je služil. — Nosil je v sebi že več let smrtno kal. Spoznal je, da brez operacije ni mogoče ozdraveti. Zato je šel v beljaško bolnišnico, kjer pa je po operaciji umrl s svetniško vdanostjo tako, da so rekli strežnice in drugi okrog umirajočega stoječi: »Tako še nismo videli človeka umirati.« Na praznik sv. Petra in Pavla so milo plakali gorjanski in bistriški zvonovi, ko je pogrebni voz pripeljal umrlega Tinjo iz Beljaka v Zahomec, odkoder so ga mladeniči nesli na bistriško pokopališče. Pogreb je bil tako veličasten, da kaj takega Bistrica videla ni. Zbrana ni bila skoro cela gorjanska in bistriška župnija, temveč prišlo je mnogo odličnih pokojnikovih znancev tudi iz drugih sosednih župnij, celo iz Trsta

in Beljaka jih je bilo mnogo. Pogreb so vodili domači župnik čast. g. Warmuth ob asistenci čč. gg. duhovnega svetnika Kattnika, župnika Havlička in provizorja Štritofoa. Poslednji so ob odprtem grobu govorili pokojniku v slovo tako pretresljivo, da so se solzile oči mladih in starih. Cerkveni pevci pa so zapeli na grobu lepo žalostinko. Le težko smo se ločili od groba, ki nam je vzdel dragega mladeniča, naš uzor in naš ponos. N. p. v m.!

Skočidol. Maša zadušnica za rajnim prestolonaslednikom se je brala pri nas v ponedeljek, katere se je udeležil občinski odbor občine Vernberg z županom na čelu. Manjkal pa je nekdo, namreč »patriotičnih« (?) učiteljev nismo mogli ugledati nikjer. Brez komentarja!

Iz Možice. (Kresovi.) Svečano so goredi dne 4. julija po gorah in dolinah, slavnostno so švigali plameni proti nebu, okolica je bila razsvetljena od svetlobe ognjev. Naši pradedje so žgali kresove, kadar se je bližal Turek; s tem so opozarjali ljudstvo, da se bliža sovražnik. V sedanjih časih se nam ni treba bati Turka. Ali veliko hujšega sovražnika imamo Slovenci v sedanjih časih, kateri nam jemlje pravice in nas misli takorekoč usužniti. Kresovi opominjajo, da se naj prebudimo iz zaspanosti in pokaže-mo, da smo pravi koroški Slovenci, neustrašeni boritelji za svoje pravice, katere nam grejo. Kakor se vzdigujejo iskricice iz plamena, tako bi se naj vzdigovala iz naših src katoliška in narodna zavest!

Velikovec. (Ogenj — kresovi.) V sredo dne 1. t. m. ob 11. uri ponoči je naznanil strel iz stolpa izbruh ognja, in trobenta je klicala meščane iz spanja. Gorelo je na dvorišču trg. bratov Kulterer v cerkveni ulici. Nevarnost je bila velika, a k sreči se je dal požar s pomočjo požarne brambe kmalu omejiti. Kako je ogenj nastal, ni znano. — Prijetno pa so nas iznenadili na predvečer praznika sv. Cirila in Metoda številni kresovi po hribih in gorah — kot živi znaki, »da prebiva tod — čvrst Slovencev rod«. Ponokod so netili kresove šele v nedeljo dne 5. t. m. zvečer, kakor n. pr. na Heflerjevem hribu pri Velikovcu.

Malošče pri Beljaku. (Pogreb.) V nedeljo, 5. t. m., popoldne smo pokopali visokošolca Franca Uršiča. Pogreb je bil veličastno-žalosten. Velikanska množica ljudstva je spremljala priljubljenega in splošno spoštovanega visokošolca k zadnjemu počitku. Kondukt je vodil č. g. Smodej iz Celovca ob vodstvu čč. gg. župnikov Meška, dr. Cukale, Lasserja, Sadjaka, domačega g. župnika dr. Lučovnika in g. kaplana Kanduta. Med pogrebci smo opazili g. poslanca Grafenauerja in gosp. profesorja dr. Potočnika. G. Smodej je imel nagrobni govor in g. Kandut je ob grobu vzel slovo od zemeljskih ostankov svojega prijatelja. Domači pevci so zapeli na domu in ob grobu lepi slovenski žalostinki. Ljudstvo se je solzilo, ko smo polagali v grobnado skrbnih starišev, blagega, krščansko-mislečega in marljivega visokošolca, v kate-rega so se v življenju z velikimi upi upirali oči koroških Slovencev. N. p. v m.!

Javna zahvala.

Cenjena

tovarna za kmetijske stroje C. Prosch

Celovec.

Podpisani se dobro znani tvrdki C. Prosch najsrčneje zahvali za izvrstno izvršitev turbine. Skoro neverjetno se mi je zdelo, da na taki mali vodi turbina 2 do 3 konjskih sil izbije.

Iz lastne izkušnje svoje turbine zamorem torej vsakemu kmetovalcu brez prehvale in z dobro vestjo priporočati najtopleje domačo tovarno za kmetijske stroje C. Prosch v Celovcu.

Z odličnim spoštovanjem

Florijan Razbernig p. d. Hartl.

Homec, dne 29. junija 1914.

Steckenpierd- lilijnomlečnato milo

slej ko prej neutržno za racionalno oskrbo polti in lepote. Vsakdanja priznalna pisma. Po 80 h se dobiva povsod.

Zahomec. Namesto venca na krsto g. Valentina Kriegl so darovali »Slovenski Straži« 40 K Korenovi in Krieglovi v Zahomecu ter Marija Jank in Jerca Brandstätter v Bistrici.

Kazaze. (Zalost) nad tako nepričakovano izgubo Njegove c. in kr. visokosti gosp. prestolonaslednika Franca Ferdinanda ter njegove plemenite soproge vojvodinje Zofije pl. Hohenberg je tudi v naši župniji vsesplošna. Kakor strela z neba je učinkovala prva vest, ki je došla k nam v ponedeljek, dne 29. m. m. popoldne in ki je vse farane zadela do dna srca. Nismo skoraj hoteli verjeti, dokler ne vidimo črno na belem, kar se je zgodilo v torek na to, ko ste nam došli posebni izdaji »Slovenca« in »Mira«. V znak žalosti in studa nad tem brezprimerno podlim zločinom smo tudi mi poslali v roke visoki c. kr. deželni vladi sožalne izjave in izraze zvestobe in verne udanosti do presvitlega cesarja in cele cesarske hiše. Take sožalnice so pri nas poslali: župništvo, izobražev. društvo »Zarja«, hranilnica in posojilnica, protialkoholno društvo »Sveta vojska«, šolski svet, Marijina družba ter poleg tega še vsi odraščeni farani, zlasti pa možje in žene, pa tudi mladina obojega spola na vlogi, podpisani od 215 oseb. To je dokaz, da vse naše ljudstvo to podlo hudodelstvo obsoja, kar potrjujejo tudi pomilovalne besede, žalobni obrazi in rosne oči mladih in starih. Da, ko so v četrtek, petek in soboto v znamenje, da se peljeta visoka blagopokojnika mrtva iz Trsta na Dunaj in da se tam in v Artstettnu vršijo pogrebne slovesnosti, zazvonili po vseh cerkvah naše fare zvonovi, si videl v tihem miru jokati celo može-korenjake. Mi ljubimo habsburški prestol, zato rečemo: Bog tolaži sivolasega vladarja in celo cesarsko rodbino in podeli Avstriji sijajno bodočnost! — Na zvoniku zato plapola vedno vidni izraz žalosti: črna zastava.

Svetna vas. Kot pravega mučitelja čebel se je izkazal v petek, dne 3. t. m., naš Krasnik, »Mirovim« bralcem dobro znani Košičev Pepček. Gosp. Miloš Šmidhofer je imel namreč postavljene svoje čebele v Krasnikovem čebelnjaku, ki mu je pa, ko sta prišla nekaj navskriž, odpovedal prostor. Ker pa Šmidhoferju ni bilo mogoče tekom enega dneva spraviti svojih panjev, jih je Pepček tebi nič meni nič sam odstranil ter jih znosil k cesti na Kovačev travnik, kjer so bile čebele izpostavljene huđi solnčni vročini in so vsled tega in pomanjkanja zraka poginili najboljše roji. Prazne panje pa, ki bi jih ne bilo toliko škoda, je pustil pod svojo streho. Seveda se bodeta za škodo, ki jo je s tem povzročil dotičnemu, pobotala pred sodiščem. To dokazuje, kako nemškutarija pokvari in posurovi celo take ljudi, ki se sami prištevaajo k »boljšim« in zavzemajo v nemškonalni stranki odlično mesto.

Najstarejša eksportna
tvrdka ur, zlatnine in
srebrnine

F. ČUDEN

Ljubljana 228

Prešernova
ulica 1

pošlje brezplačno vsa-
kemu svoj

VELIKI CENIK.

Lastna tovarna ur v Švici.

Letno se razpošlje več tisoč ur na vse strani sveta.

Sveta vojska.

»Svete vojske« za Koroško osrednji prvi redni občni zbor s poročili, volitvami, navsveti in predlogi bo v nedeljo, dne 19. julija 1914 na priljubljeni Marijini božji poti na Brezjah (Gorenjsko). Pričetek točno ob eni popoldne. — Predposvetovanje, ki je dostopno vsakomur, kdor se zanima sploh za treznostno gibanje med Slovenci, se bo pa vršilo v petek prej, dne 17. julija 1914, v Celovcu (v hotelu Trabesinger), zvečer ob pol sedmih. — Vsaj do četrta, dne 16. t. mes., pa naj tudi tiste naše koroške organizacije, ki se še niso odzvale, in kjer teh ni, posam-

niki sami zanesljivo vpošljejo kratko poročilo svojega delovanja v pretečenem letu, število udov (razdeljeno po spolu in starosti, gl. »Mir« št. 23), morebitne nasvete, zlasti dotičnega krajevnega značaja itd. Le na podlagi teh nabranih podatkov bomo mogli podati celotno in pravo sliko vsega treznostnega delovanja po Koroškem na zborovanju »Svete vojske«, ki bo kot velika ali glavna skupščina treznostne misli Slovencev in Hrvatov. Iz obširnejšega sporeda le tole: Pričetek zborovanja v nedeljo, dne 19. julija 1914, ob treh popoldne, ki se vrši ves popoldan. Zvečer v mraku obhod z lučicami, pri katerem se bo pela nova protialkoholna himna; sodeluje godba iz Selc. — V ponedeljek zjutraj po končanih cerkvenih opravilih: drugo skupno zborovanje in nato se vrše še razna (po stanovih) ločena zborovanja. — Koroški rojaki! Mnogi ste se že odločili pred par dnevi na Brezje in Ljubljano. Ni vam bilo dano, — zato pojdite s edaj. Vozimo se vsak za-se, a na Brezjah se najdemo skupaj. — Pripominjamo, da bo v nedeljo na Brezjah še ob pol 12. uri zadnja sveta maša.

Na mnogoštevilno svidenje!

»Sveta vojska« za Koroško v Celovcu,
»Mohorjev dom«.

Danski način bi bil tudi pri nas koristen. Ako naleti danski policaj na kakem javnem prostoru pijanca, ga mora spraviti lepo domov. Take pa, ki so do nezavesti pijani, mora peljati na stražnico, da se tam prespe in streznijo, nakar jih civilni stražnik spremi na dom. Vselej pa mora vse nastale stroške za prevažanje in morebitno zdravljenje trpeti dotični gostilničar, pri katerem se je pijanec nazadnje napil. V ponovnih ali hujših odnošajih tak gostilničar tudi izgubi lahko gostilniško pravico.

Glasnik Slov. kršč. socialne zveze.

Društvena naznanila.

Celovec. Občni zbor podružnice »Slovenske Straže« se je preložil na četrtek, 16. t. m., ob 8. uri zvečer v mali dvorani hotela Trabesinger.

Prevalje. Prihodnjo nedeljo priredi slovensko katoliško izobraževalno društvo za Prevalje zborovanje in igro »Junaške Blejke«. Na sporedu je govor o ustoličenju koroških vojvod in petje. Vsi, katerim je mar za pouk in pošteno zabavo, so prisrčno vabljeni. — Odbor.

Žitaravas. Živinorejska zadruga za Žitaravas in okolico vabi tem potom vse svoje člane in prijatelje na II. redni občni zbor, ki se vrši v nedeljo dne 12. julija 1914 ob 3. uri popoldne v »Društvenem domu« v Žitaravasi.

Dobrlavas. Občni zbor podružnice »Slovenske Straže«, ki je bil naznanjen za prihodnjo nedeljo, dne 12. julija, se preloži na poznejši čas. — Odbor.

Neveselje do dela, koje se opaža pri mnogih ljudeh, ima svoj izvor v hitri onemoglosti in utrujenosti, ki se poloti takih ljudi pri vsakem delu. Izkušeni hribolazci, športniki, atleti in trenerji vedo, da človeške mišice zdrže težka opravila in trajne napore, ako masiramo roke, noge in tilnik večkrat z osvežujočim, poživlajočim in moč napravljajočim Fellerjevim rastlinskim esenčnim fluidom z znamko »Elza-fluid«. Ne more se pogrešati pri delu na polju in domačem opravilu in je obenem priznana bolečina lajšajoče sredstvo pri revmatizmu, protinu, bodanju in trganju. 12 steklenic pošlje franco za 5 kron lekarnar E. V. Feller, Stubica, Elzatrž št. 67 (Hrvaško).

Enonadstropna hiša, 2 uri od Celovca, tik župnijske cerkve, ima pol orala zemlje, vrt, 5 sob, jedilno shrambo, kuhinjo in klet, je naprodaj za 3000 K. Na hiši lahko ostane 1000 K. Pojasnila daje Šafarič, Celovec, Lidmanskyygasse 3.

Sposobne zastopnike, dobro vpeljane, za obisk zasebnikov, sprejme proti visoki proviziji svetovnoznanata tvornica sukna. Ponudbe na naslov: Mnih. Hradište, Češko, poštni predal št. 11.

Kajza na prodaj blizu Ribnice in Otoka ob jezeru. Zemljišča je 10 oralov. Polovica cene ostane lahko vknjižena. Pojasnila daje Ožbolt Resaj, mesar v Ribnici ob jezeru.

Proda se 1 »Empire« pisalni stroj in 1 »Star« pisalni stroj, oba skoraj nova in s slovensko tipkalcnico (tastaturo) opremljena, po jako ugodni ceni, prvi za 360 K, drugi za 260 K. Ogleda se lahko v papirni trgovini Hotel Trabesinger v Celovcu.

Loterijske številke:

Linc, 27. junija 1914: 90, 24, 11, 84, 60.
Dunaj, 4. julija 1914: 36, 48, 11, 67, 3.

Tržne cene v Celovcu

2. julija 1914 po uradnem razglasu:

Blago	100 kg				80 litrov (biren)	
	od		do		K	v
	K	v	K	v		
Pšenica	—	—	24	68	15	80
Rž	21	44	22	72	13	—
Ječmen	—	—	—	—	—	—
Ajda	24	—	25	42	13	30
Oves	17	50	18	56	6	30
Proso	—	—	—	—	—	—
Pšeno	—	—	—	—	—	—
Turščica	—	—	—	—	—	—
Leča	—	—	—	—	—	—
Fižola, rdeča	—	—	—	—	—	—
Repica (krompir)	3	10	—	—	1	40
Deteljno seme	—	—	—	—	—	—
Seno, sladko	6	—	7	30	—	—
„ kisló	5	—	6	50	—	—
Slama	5	—	6	60	—	—
Zelnate glave po 100 kos.	—	—	—	—	—	—
Repa, ena vreča	—	—	—	—	—	—
Mleko, 1 liter	—	24	—	28	—	—
Smetana, 1 „	—	60	1	20	—	—
Maslo (goveje) . . . 1 kg	2	80	3	20	—	—
Sur.maslo (putar), 1 „	2	60	4	—	—	—
Slanina (špeh), pov. 1 „	2	10	2	30	—	—
„ sur. 1 „	1	90	2	10	—	—
Svinjska mast . . . 1 „	2	20	2	40	—	—
Jajca, 1 par	—	16	—	20	—	—
Piščeta, 1 par	2	80	3	60	—	—
Race	—	—	—	—	—	—
Kopuni, 1 par	—	—	—	—	—	—
30 cm drva, trda, 1 m ² .	2	80	3	20	—	—
30 „ „ mehka, 1 „	2	40	3	—	—	—

Živilna	Počrez	100 kilogr.				Prignalo	Prodalo
		živa		zaklana			
		od	do	od	do		
v kronah							
Konji	—	—	—	—	—	—	
Biki	—	—	—	—	—	—	
Voli, pitani	—	—	—	—	—	—	
„ za vožnjo	350	—	—	—	—	2	
Junci	—	—	—	—	—	—	
Krave	240	450	70	72	168	42	
Telice	—	—	—	—	—	—	
Svinje, pitane	—	—	—	—	—	—	
Praseta, plemena	18	46	—	—	—	260	
Ovce	—	—	—	—	—	—	
Koze	—	—	—	—	—	—	

Zahvala.

Za vse blage dokaze iskrenega sočutja ob bridki izgubi ljubljene žene, hčere, sestre in svakinje, gospe

Marije Pučl, roj. Kolenc

trgovke na Prevaljah

se tem potom najsrčneje zahvalujemo čč. duhovščini, častno zastopani požarni brambi, sorodnikom in sploh vsem udeležencem, ki so blago pokojnico v tako obilnem številu spremili do preranega groba.

Posebno hvalo pa še izrečemo čast. gosp. župniku Riepl za njegov lepi, tolažljivi in ginljivi nagrobni govor.

Prevalje-Beljak, dne 4. julija 1914.

Žalujoči rodbini Pučl-Kolenc.

Učenca

sprejme takoj

Knjigoveznica Družbe sv. Mohorja v Celovcu

J. WIESAUER

lončar v Celovcu

Živinski trg št. 9

priporoča pečl, štedilnike, stenske
obklade, kuhinjske posode.

Točna izvršitev vsakovrstne poprave.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

uraduje vsak dan, izvemši nedelje in
praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Absolutno zajamčeno

pristno vino.

Kmetijsko društvo v Vipavi na Kranjskem oddaja vsled priporočila knezoškofijskega ordinariata pristna bela mašna vina, letnik 1912 po 56—60 K, letnik 1913 po 40—45 K, postavljeno kolodvor Ajdovščina. Sortirano vino rizling po 60 K, beli burgundec po 70 K, „Zelen“ po 80 K. — V zalogi je tudi tropinsko žganje liter po K 2.30. — Kleti nadzoruje vipavski dekan. — Sprejmejo se zanesljivi zastopniki za razprodajo.

Kmetijsko društvo v Vipavi.

Posestvo

četrt ure od Vrbskega jezera, obsegajoče 26 ha 1984 m² njiv, travnikov in gozda, vse arondirano, z domačim mlinom, je zaradi boleznih posestnika z vsemi pridelki, kmetijskim orodjem in živalmi (10 glav govedi, 1 konj, svinj in ovc) za 21.000 K na prodaj. En del kupnine ostane lahko na hiši vknjižene. Pojasnila daje iz prijaznosti Matevž Rainer v Logavesi, pošta Vrba ob jezeru.

Učenca

takoj sprejme **ANDREJ PRIDNIK**, kovaški mojster v Velikovu, Schwanengasse.

U zalogi Družbe sv. Mohorja v Celovcu

je nanovo izšla knjiga:

Razlaganje cerkvenega leta (Slovenski Goffine).

Priredil msgr. Valentin Podgorc.
Mehko vez. K 4.—, za družnike K 3.—,
po pošti 40 vinarjev več. — Trdo vez.
K 5.40, za družnike K 4.—, po pošti
40 vinarjev več.

Karol Tratnik

Špecialist v izdelovanju cerkvenega orodja in posode

Maribor (Pfarrhofgasse 3)

se priporočam prečastiti duhovščini za naročila vsakovrstnih monštranc, kelihov, lestencev, svečnikov itd. Staro cerkveno orodje popravljam, pozlatim in posrebrim v ognju.

Za vsako delo jamčim. Mnogo priznanih pisem na razpolago.

JANEZ PICHLER

klobučar v Celovcu
Wienergasse št. 4

priporoča svojo veliko izbiro

moških in ženskih klobukov v vseh kakovostih in barvah po nizkih cenah. Dobra, realna postrzežba.

Sirup s sidrom Sarsaparillae

compos.

Zdravilo za čiščenje krvi. Steklenica K 3.60 in 7.50.

LINIMENT S SIDROM capsici compos.

Nadomestilo za Pain-Expeller s sidrom
Bolečine odpravljajoče mazilo
pri prehlajenju, revmatizmu, protinu itd. —
Steklenica K —.80, 1.40 in 2.—.

ZVEPLENO MAZILO S SIDROM

lajša srbenje pri lišajih itd. — Lonček K 1.—

Dobiva se skoro v vseh lekarnah ali naravnost v
Dr. Richterjevi lekarni „Pri zlatem levu“
Praga I, Elizabetina cesta 5.

SAMO K 10.—

stane v Prvi gorenjski razpošiljalnici

Ivan Savnik, Kranj št. 162

4 1/2 m volnenega blaga za eno fino žensko obleko v poljubni barvi,
1 zelo fini robec za na glavo,
3 lepi žepni robci iz šifona,
2 para močnih ženskih nogavic,
1 svilen pas ter še več drugih različnih stvari za povrh.

Ista množina še boljše vrste K 15.—.
Ista množina najfinejše vrste K 20.—.

Nikdo naj ne zamudi te ugodne prilike. Pišite še danes!

Žalostna usoda

mirne živce, zdržno moč in življensko srečo.

Vzemite Biodyn in Vaši živci bodo zopet okrepani, Vaše telo bo z novo močjo prešinjeno.

Za poizkus Vam zastoj pošljem, če pišete ponj. Sami se boste lahko prepričali, kako izvrstno bo učinkovalo moje sredstvo. Dam popolno jamstvo, da Biodyn ne vsebuje nobenih škodljivih sestavin, in Vam pošljem obnemem za poizkus zelo poučno dragoceno razpravo, ki Vam bo o vsem dala temeljito pojasnilo. Ne čakajte in pišite mi z vsem zaupanjem. Dopisnica zadostuje. Naslovite jo na ekspedicijo operne lekarne, Budimpešta, VI., oddelek 477.

je, če se počuti kdo slabega, trpečega, nervoznega in vidi, kako ginjavajo njegove moči. Posebno žalostno za tiste, ki morajo v hudem boju za vsakdanji kruh braniti svoj obstanek, svoj zaslužek proti mnogim bolj zdravim konkurentom.

Ginevanje življenske energije, življenske moči prihaja odtod, če izgubi kri počasi svojo pravo sestavo in zlasti svojo vsebino na rednih snoveh vsled napačne hrane, napačnega načina življenja, slabo preostalih boleznih, žalosti, skrbi in drugih duševnih vplivov. Vsled te slabokrvnosti zastaja krvni obtok in prihajajo vse mogoče bolezni, glavobol, slab tek, zaprtje, bolečine v želodcu in čreвах, zapnenje žil in mnoge druge bolezni. Ne moremo več tako delati kakor svoj čas in obupani zremo v bodočnost.

Bolni, oslabelel živci slabijo voljo!
Nespanje, utrujenost, hitro duševno utrujenje, raztresenost, brezmišelnost nastajajo in nam vzamejo zmožnost, da ne moremo ugoditi vsem zahtevam. Če hočemo, da se naš telesni stroj ne obrabi pre zgodaj, da se povrne zdravje in da

veselje napolni našo dušo,
moremo doseči to le s sredstvom, ki osvežuje in mladí kri, pospešuje pretvorbo snovi in podeljuje telesu in duhu tako veliko moč, kakršna je potrebna, da premagamo boleštna motenja. Temu namenu služi Biodyn, ki je že

tisočem pomagal k novemu življenju.
Z Biodynom dobi kri, ki mora vse organe, tudi možgane, hrbtni možek in živce preživljati, najpotrebnejšo snov za vzdrževanje telesa in napravlja

Centrala v Ljubljani. Podružnice v Splicetu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Denarne vloge v tekočem računu obrestujejo se:
po dogovoru od 4 1/2 % naprej.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu.

Delniška glavica K 8.000.000.

Rezervni fondri okroglo K 1.000.000.—

Denarne vloge na
knjižice se obre-
stujejo po

4 1/2 %

od dneva vloge
do dneva vzdiga.
Rentni davki
plača banka sama.

Kolodvorska cesta 27, v lastni hiši.

Zamenjuje in eskomptuje izrebaue vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone.

Daje predujme na vrednostne papirje — Zavaruje srečke proti kurzni izgabi.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitninske kavcije. Eskompt in incasso menic. Borzna naročila.